

פֿתחח!

לֹא הָיָה אֵל מִי לְדַבֵּר.

טפות מים כְּבִדּוֹת נָזְלוּ לוֹ מֵהֶשְׁרוּלִים, מֵהַמְּכַנְסִים, מֵהַפְּאוֹת, מֵהַכֶּפֶה, וּבְכָל זֹאת הוּא נֹסֶה שׁוּב לְתַפֵּס אֶת הַחֹר, לְסַתֵּם אוֹתוֹ בְּאַצְבָּע.

"הי, מה הספור?" הוא נשף בחסר אונים, רטב, מטשטש.
"צריך פשוט לסגור את השיבר", הוא הגיע למסקנה. "אין
אופציה אחרת".

שולי גשש בשטח העפר שמאחורי הבנין, הטפות רדפו
אחריו, נטפו עליו וממנו, אבל בסוף הוא מצא.

"סגור!" צעק אל עצמו בהקלה, כשסובב את הידית
האדמה בידיים חלקלקות.

הגיזר ההוא ירק יריקות אחרונות, והשתתק.

שולי הצטמרר אל תוך עצמו, חפש את כלי העבודה
שזרק בבהלה הגדולה. אחר כך צעד, רטב ונוטף, שוב אל
השטח ההוא, אל המקום שהוא היה בדיוק באמצע לחפר
בו. רק רצה להבין מה בדיוק קרה שם.

"נפצעת", מלמל שולי אל צנור לבן, שמן ושבור.

"כבר אני הולך לטמבור-יצחק", הבטיח לו, "קונה לך
חלקי חלוף ומסדר את הכל".

אבל היה ברור, למרות התקלה, שהעבודה שלו מתקדמת
יפה, ברור ה'.

יש לו כבר בונקר רציני, מערה די ארכה ודי עמקה,
וכשהוא יסים אתה, ישאר לו רק להרחיב חדר שם למטה.

עצם החדר הוא העקר, אבל שולי בהחלט תכנן גם לסיד
אותו יפה, לתלות בו תאורה ואפילו להשיג מאוררים.

האיום האירני הופך רציני מיום ליום, לפי מה שכתוב
בעתון, והוא לא יכול לישן רגוע לפני שיידע שיש לתושבי
הבנין שלהם בונקר מסדר, מקלט תת קרקעי גדול ודרך
למלט את עצמם, בעזרת ה', מכל התקפה שלא תהיה.

שולי הכה שוב על הארץ בגרזן שמצא בשבוע שעבר לא
הרחק מהחידר, פורר חול ואבנים קטנות.

"הכל בץ", נאנח אנחה עמקה, "ואני אחזור היום הביתה
רטב ומלכלך כמו איזה אינסטלטור".

פה, הוא הכה שוב, זז קצת לשמאל, קול של פלסטיק
מתפצח ענה לו.

"אח", הוא משש את האדמה. "אוף. עוד צנור. נס שסגרתי
את השיבר באמת".

"אמממממא", מישהו, נשמע כמו ילדה צרצרנית,
צעק מאחת מקומות הבנין למעלה. "אממממממא, אין
בכלל מים!"

שולי נשך שפתים, קפץ, נתר שוב אל השיבר ההוא.

"הגזמת", כעס על עצמו. "עם כל הכבוד, כשהשיבר של
הבנין סגור, אנשים לא יכולים לא לשתות ולא להתרחץ".

הוא סובב את הברז האדם שוב, הפעם לצד השני, אבל עוד לא הספיק להבין מה עשה, וכבר התנפלו שוב הגיזרים. הפעם הוא היה אחד, הם היו שנים, והמלחמה לא הייתה שונה בכלל. כשהוא נסה למצא לו שביל ביניהם, לאסוף את הגרזן שלו ולהסתלק הביתה, הם הפגישו אותו בטפות דוקרות, לוחמניות, מכל צד.

"לא עשוי מסכר", מלמל לעצמו, נחוש, נתר בין הטפות.

מישהו פתח חלון בקומה ראשונה.

מישהו פתח חלון בקומה שנייה.

הם צעקו, שניהם, בבית אחת.

אלו לא היה רק שנים. לא. שולי היה בטוח.

מהחלון של הקומה הראשונה השתרבבו ארבעה ראשים לפחות: יעקבי הזקן, גרוזמן הגבוה, אפרתי הועד בית, עוד מישהו ש-

"ילד!!!" שאג הקול מקומה שנייה. זאת הייתה דוקא שכנה, היא סגרה מהר זגוגית, שלא תרטב, המשיכה לצעק מאחוריה. "ילד, תסגרר את השיבר!"

"לא יהיו לכם מים אבל!" צעק לה שולי בחזרה. המים האלו, אוף, חוץ מהכל היו גם מרעישים נורא.

הוא צעק לַמַּעֲלָה, אֲבָל מַלְמָטָה, מִמֶּשׁ קָרוֹב אֵלָיו, כָּבֵר
שָׁלַח אֲדוֹן יַעֲקֹב יָד אֲרָכָה וַחֲסוֹנָה אֶל הַשִּׁיבֹר, הִדֵּק אוֹתוֹ
לַיָּמִין, וְהַגִּיזִים שׁוֹב יָרְקוּ יְרִיקוֹת אַחֲרוֹנוֹת. נָחוּ.

"יֶלֶד?" אֶפְרָתִי הִסְתַּכֵּל עָלָיו בְּמַבְט אַרְךְ מָאֵד.

שׁוּלֵי הַנֶּהֱן.

כִּי הוּא לֹא יָדַע מָה הוּא אָמור לַעֲנוֹת עַל הַשְּׁאֵלָה הַזֹּאת.

"זֶה הַבֵּן שֶׁל אַרְיָאֵלִי", הָעִיר גְּרוֹזְמָן.

כָּלֶם שֶׁתִּקּוּ.

גַּם שׁוּלֵי שֶׁתִּקּוּ. טְפוֹת נִשְׁרוּ מִמֶּנּוּ אֶל הָאֲדָמָה, הִרְטִיבוּ
קֶצֶת אֶת הַשֶּׁקֶט.

"אֵי אֵי אֵי", נֶאָנַח יַעֲקֹבִי. "מָה יִהְיֶה הַסּוּף, יֶלֶד".

שׁוּלֵי רָצָה לְסַפֵּר לָהֶם עַל הַבּוֹנֵקָר, לַעֲדִכֵּן אוֹתָם שְׁבִסוּף
הֵם עוֹד יִגִּידוּ לוֹ תוֹדָה רַבָּה גְּדוּלָּה, אֲבָל הוּא בְּכָל זֹאת
חָשַׁב שֶׁעֲדִיף לְשִׁתֵּק עִכְשׁוֹ, כִּי אֶפְרָתִי כָּבֵר מִשֵּׁשׁ אֶת שְׁנֵי
הַצְּנוּרוֹת, אָסַף אֵלָיו אֶת הַגְּרִזָּן כְּאֵלוֹ הָיָה שְׁלוֹ, וַיֹּמַר יַעֲקֹבִי
שׁוֹב חֲזֹר וְשֶׁאֵל: "מָה יִהְיֶה הַסּוּף, מָה יִהְיֶה הַסּוּף".

"תַּעֲלֶה הַבֵּיתָה, יֶלֶד", קָבַע יַעֲקֹבִי, סִדֵּר אֶת הַכֶּפֶה הַגְּדוּלָּה
עַל רִאשׁוֹ. "תַּעֲלֶה הַבֵּיתָה וְתַחֲלִיף בְּגָדִים, דְּבַר רִאשׁוֹן".

"וְדַבֵּר שְׁנִי?" הֵעִז שׁוֹלֵי לִשְׂאֹל. שְׁלוֹשֶׁת הַשְּׂכָנִים בִּדְקוֹ
אוֹתוֹ בְּתִדְהָמָה.

"אֲנַחְנוּ נִדְבֵר עִם סִבְתָּא שְׁלֵךְ", עָנָה אֲדוֹן אֶפְרָתִי, צִמְצַם
זו אֵל זו אֶת גְּבוּתָיו הָעֲבוֹת.

"אֲנִי חוֹשֵׁב שְׁנִדְבֵר עִם הַדּוֹדָה", גְּרוּזְמָן כָּבֵר הִתְחִיל לִפְסֹעַ
לְכוּן הַבִּנְיָן, הַשְּׁנַיִם הָאַחֲרִים בְּעִקְבוֹתָיו. "הִילָד צָרִיךְ פִּקּוּחַ
הָרֵבָה יוֹתֵר הַדּוֹק וְהָרֵבָה יוֹתֵר קְשׁוּיחַ".

"הוּא יֵלֵד טוֹב בְּסֵךְ הַכֹּל", טָעַן אֶפְרָתִי, פָּסַע בַּפְּסִיעוֹת
גְּדוּלוֹת אֵל תוֹךְ הַבִּנְיָן, לְכַלֵּךְ אֶת הַכְּנִיסָה בְּבֶץ.

"דּוֹקָא לָכֵן", זֶה הָיָה גְרוּזְמָן. שׁוֹלֵי פָּסַע אַחֲרֵיהֶם בַּדְּמָמָה
וְשָׁמַע הַכֹּל. "דּוֹקָא לָכֵן אֲנִי חוֹשֵׁב שְׁחָבֵל".

"חָבֵל גַּם עַל הַבִּנְיָן שְׁלָנוּ", גְּרוּזְמָן טִפַּס אֶת הַמְּדֻרָּגוֹת,
הַכֶּתִּים גַּם אוֹתָן בְּבֶץ. "אַתֶּם זוֹכְרִים אֶת מַעֲרַכַת הַהִשְׁקָיָה
שֶׁהוּא הִתְקִין כָּאֵן בַּחֲדָשׁ שְׁעֶבֶר, כֵּן?"

שׁוֹלֵי נִדְבַק אֵל קִירוֹת חֹדֶר הַמְּדֻרָּגוֹת.

מַעֲרַכַת הַהִשְׁקָיָה שֶׁתְּכַנֵּן וּבָנָה הָיְתָה גְּאוּנִית. הִיא הָיְתָה
עֲשׂוּיָה לִפְתֹּר אֶת בְּעִיַת הַצְמָחִיָּה הַשּׁוֹטָה וְהִיבִשָּׁה בְּחֹצֵר,
וְלִהְפֹךְ אוֹתָהּ בְּקִלּוֹת לִגְנָה יָפָה וּפּוֹרְחָת. הוּא חִבֵּר נִהְדָּר
אֶת הַצְנוּרוֹת וְאֶת הַבְּקֻבּוּקִים לְאַרְךְ הַדֶּרֶךְ מִמֶּרְפֶּסֶת הַטְּרַפֵּז
שֶׁלָּהֶם אֵל הַחֹצֵר, וּמִמָּשׁ לֹא הָיָה אִשִּׁם שֶׁהַבְּקֻבּוּקִים נִפְרְדּוּ

בְּדֶרֶךְ, הַתִּיזוּ מִיָּם עַל הַכְּבִיסָה שֶׁל גְּרוּזָמָן וְשֶׁל פּוֹזְנִנְסְקִי
וְהַשְׁפְּרִיצוּ אֶל תּוֹךְ הַחֲלוֹן שֶׁל יַעֲקֹבִי בְּשָׁעָה שֶׁנִּעְרְכָה שָׁם
בְּתוֹךְ הַבֵּית פְּגִישָׁה חֲשׂוּבָה.

הַשְּׂכָנִים הִנֵּהֲנוּ, הִמָּהֲמוּ, נִבְלְעוּ בַּדֵּלֶת הַחוֹמָה שֶׁל
מִשְׁפַּחַת יַעֲקֹבִי.

שׁוּלֵי יָדַע שֶׁהֵם מְקִימִים שָׁם עֲכָשׁוּ בְּדִיוֹק אֲסָפָה שֶׁל
וַעַד הַבֵּית.

שׁוּלֵי קָנָה מֵאֵד שֵׁישׁ דֵּי בְּעִיּוֹת בִּבְנִין הַמִּתְפֹּרֵר שֶׁלָּהֶם
וּמִסְפִּיק נוֹשָׂאִים לְדוֹן בָּהֶם חוּץ מִהַחֲנוּךְ שֶׁלוֹ וּמֵהָאֲפָשְׁרוֹת
לְעָרֵב אֶת דּוֹדָה תְּרָצָה כְּדֵי שֶׁתַּעֲבִיר אוֹתוֹ לְמִשְׁפַּחַת אִמָּנָה
אוֹ לְפִנִּימִיָּה. הוּא הַמְּשִׁיךְ לְטַפֵּס כָּכָה, עָמוּס תְּקוּוֹת, נוֹטֵף
מִיָּם, מִשְׁפִּיל רֹאשׁ, נִתְקַע חֲזִיתִית, בֶּ- בּוֹמָס!

"יֵלֵד!" זֶה הָיָה הַשָּׂכֵן הַחֲדָשׁ. הוּא וְהַכֶּפְכָּפִים הַגְּדוֹלִים
שֶׁלוֹ, הוּא וְהַמְּבֹטָא הָאֻמְרִיקָאִי הַבּוֹלֵט, הוּא וְהַחֲיוֹךְ הָעֵנֶק,
הַמִּתּוֹחַ מִלְּחֵי אֲדָמָה אַחַת לְלַחֵי אֲדָמָה שְׁנִיָּה.

"שׁוּלִי!" זֹאת הָיְתָה גִּילִי שֶׁצָּעָקָה אֵלָיו בְּאוֹתוֹ רָגַע
מִלְּמַעְלָה, שֶׁרָבְבָה רֹאשׁ וְתִלְתְּלִים חֲלוּדִים מְסוּרְגִי הַמַּעְקָה
שֶׁל חֹדֶר הַמְּדֻרְגּוֹת. "שׁוּלִי, אֵתָה מוֹכֵן לְהַסְבִּיר לִי מָה עָשִׂיתָ?"

הַשָּׂכֵן הַחֲדָשׁ הָרִים רֹאשׁ.

"שולי עשה משהו חשוב מאד", ככה הוא אמר בלי שום סבה לעבר גילי המציצה מבעד למעקה, "אני ממש בטוח שמה שהוא עשה היה חשוב מאד".

ובאותו רגע העז שולי הנוטף בפעם הראשונה לשאל אותו: "סליחה, אדוני. זה נכון מה שאמרו עליך כשבאת לפה לבנין? זאת אומרת - זה נכון שאתה היית פעם אסטרונאוט?"